

СЛАДКО УХАНИЕ

**„Боже мой!
Защо си Ме
оставил?“**

извика Исус докато висеше прикован с гвоздеи на дървен кръст, а кръвта му се стичаше по тялото му. След това издъхна.

Не, ти беше единствената ми надежда!
Изгарях от желание да изтичам до кръста и да го разклатя. Вместо това паднах на колене.

**„Исусе, не можеш да ме
оставиш. Ако Бог остави
Теб, аз съм съвсем
загубена.“**

Един войник прободe с копие ребрата му. Синът на Бог висеше неподвижен. Беше мъртъв. Свалиха тялото му и го занесоха в гробница. Междувременно, аз останах с учениците на Исус. Сълзи плуваха в очите ми и аз се чудех, как Той можа да ме спаси от миналото ми и от бъдещето ми, но не можа да направи това за себе си.

Преди месеци
стоях в
претъпканата
стая, стискайки
в ръцете си моето
гърне с аромати, а
по лицето ми се стичаха
сълзи. Хората от моето село
ме гледаха с отвращение. Те се
пазеха от мен сякаш съм заразена
със смъртоносна болест. Това гърне
с аромати беше единственото хубаво
нещо останало в живота ми и планивах да
се използва за моето погребение.

**В стаята препълнена с хора,
Исус погледна към мен и ме
видя. Той видя моето минало,
настояще и бъдеще. Всеки
мой срам, Той го знаеше.
И въпреки това, очите
му изразяваха само
обич към мен.**

В този момент закопнях да направя нещо
за единствения човек, който си спомням да
е показал грижа към мен. Тогава забелязах
прашните Му крака.

Преминах напред и коленичих до краката
на Исус, счупвайки, за да отворя, гърнето
със скъпи аромати. Сълзите ми капеха върху
нозете му и аз ги целувах, докато избърсвах
прахта от тях с косата си. Гласовете в стаята
затихнаха и аз се опитах да сдържа стоновете
си. Но не можех. Никой не ме беше
поглеждал така, както Исус ме гледаше.

Той ме видя.

Исус проговори на Симон, свещеник и лицемер, който бе домакин на събирането. „Имам да ти кажа нещо.“

„Двама души, дължаха пари на един човек. Един му дължеше петстотин, а другият петдесет. Никой от тях не можеше да му ги върне, така че той опрости дълговете и на двамата. Сега, кой ще го обича повече?“

Симон закашля, прочиствайки гърлото си. „Предполагам, че този, на когото е опростил по-големия дълг. „

„Виждаш ли тази жена?“ Исус постави ръката си на главата ми и нежността на неговия допир успокои риданията ми. „Аз дойдох в къщата ти. Ти не ми даде вода за краката ми, но тя изми нозете ми със сълзите си и ги изтри с косата си. Ти не ме посрещна с целувка, но тази жена целува краката ми. Затова, казвам ти, многото и грехове са простени, защото тя обикна много. Но на който малко е простено, обича малко.“

Не можех да дишам. Дали историята, която разказа означаваше това, което си мисля?

Здравата ръка на Исус повдигна главата ми и ме изправи на крака. Той ме погледна отново в очите и аз почувствах тежестта на греховете си.

**„Греховете
ти са
простени.“**

Лицето ми пламна, докато се чуваха възкличания в стаята. Някой прошепна: „Кой е този, който и греховете прощава?“

Исках да се скрия, но Исус ме държеше с поглед.

**„Твоята вяра те
спаси. Иди си с мир.“**

Оставих счупеното гърне с аромати при краката на Исус, чувствах се по-лека от всякога. Бях дошла пълна със срам, вина, омраза и безнадеждност. Всичко, което познавах. Изчезна. Но беше заместено с надежда.

Стойки на улицата пред къщата си поех дълбоко дъх, поглъщайки надеждата, която Исус ми представи. И тогава бях сграбчена в силна прегръдка, която изкара дъха ми и женски глас се смееше:

**„Исус не е ли чудесен?
Той променя животи!“**

Ето, затова стоях с учениците на Исус след смъртта Му на кръста. Бяхме се сврели в една стая, далече от оживените улици, скърбящи за човека, който ни подари нов живот. Срамът от стария ми живот ме пробождаше. Но не, аз съм простена.

В първия ден от седмицата жените приготвиха билки и аромати за тялото на Исус. Ние вървахме с мъка към гробницата, наскърбени, че трябва да се погрижим за един, който не искахме да бъде мъртъв. Ние не можехме да отместим камъка пред гробницата, но войниците можеха. Но гробницата беше вече отворена.

„Тялото го няма.“ Аз надникнах в гробницата. Кой би взел мъртъв човек?

„Защо търсите живия между мъртвите?“ Рязко се обърнах и видях двама човека в блестящи бели дрехи, стоящи до камъка. „Той не е тук. Той възкръсна.“

**Исус
е жив!
Надеждата е
жива. Греховете
ми са простени.**

